

Arrest

nr. 283 949 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Valerie MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die loco advocaat Valerie MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 30 november 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 13 december 2022 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Eveneens op 13 december 2022 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van de Dublin III-verordening. De Kroatische overheden stemmen op 27 december 2022 in met dit verzoek, op grond van artikel 20, lid 5 van deze verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 13 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de betreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [Z.]

voornaam: [I.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [Z.I.], verder de betrokkene, die verklaarde de Afgaanse nationaliteit te hebben, diende op 08.12.2022 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde een kopie van zijn identiteitskaart voor, evenals documenten met betrekking tot het leger. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort ergens achterliet.

Op 13.12.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Afghanistan verliet in de periode augustus-september 2021 en hij via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije en Servië naar Kroatië reisde. De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken er werden genomen in een politiekantoor, maar hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij acht dagen in Kroatië bleef en vervolgens via Zwitserland en Frankrijk doorreisde naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 30.11.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Op 13.12.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 27.12.2022 stemden de Kroatische autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 13.12.2022 en verklaarde sinds 2013 religieus gehuwd te zijn met [Z.B.], vrouw, 26 jaar oud, met de Afgaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Khogiany. Hij verklaarde vier kinderen te hebben: [Z.M.], man, 7 jaar oud; [Z.A.], vrouw, 6 jaar oud; [Z.H.], vrouw, 3 jaar oud; en [Z.H.], vrouw, 1 jaar oud. De betrokkene verklaarde dat zijn kinderen de Afgaanse nationaliteit hebben en te [K.] verblijven. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 13.12.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat de mensen er lief en vriendelijk zijn en de mensenrechten er worden gerespecteerd. Hij verklaarde ook dat hij hoorde dat soldaten van het nationale leger er bescherming krijgen. De betrokkene verklaarde dat hij geen bezwaar heeft tegen Kroatië. Hij gaf aan dat hij er vingerafdrukken gaf omwille van hun veiligheidssysteem en dat hij nooit de intentie had om er asiel aan te vragen. Hij verklaarde dat België vanaf het begin zijn eindbestemming was. De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid verkeert en geen behoefte heeft aan medische zorgen of medicijnen. Hij verklaarde geen medische documenten te hebben.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Kroatische instanties stemden op 27.12.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verderzetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

We wijzen erop dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (Lana Tučkorić - the Croatian Law Centre, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde wat behandeling en opvang betreft, geen bezwaar te hebben tegen Kroatië.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en materiële opvangvoorzieningen (blz. 52).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (blz. 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (blz. 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan onzes inziens dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming op basis waarvan zou moeten worden afgezien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft, benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Inmiddels wordt het opvangcentrum in Kutina opnieuw gerenoveerd (blz. 84).

Verschillende rapporten en media maken melding van push backs naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en van mishandeling en geweld (zie blz. 15 van het AIDA-rapport en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>)). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, blz. 16, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:237cb3cff57e-11e9-8c1f-01aa75ed71a1.0005.02/DOC_1&format=PDF).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog, het Kroatische Rode Kruis en een onafhankelijke juridische expert (AIDA-rapport blz. 33). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (blz. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (blz. 24). Gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (blz. 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggrijpingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van

oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Kroatische autoriteiten aan hun terugnameakkoord van 27.12.2022 een document toevoegden waarin wordt benadrukt dat het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken waarborgt dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen, toegang zullen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten bevestigen in het document dat Kroatië alle normen die zijn vastgelegd in de EU-wetgeving inzake procedurele waarborgen eerbiedigt en de toegang tot de asielprocedure en opvangvoorzieningen verzekert. Voorts wordt bevestigd dat de Kroatische autoriteiten alle maatregelen zullen nemen die noodzakelijk zijn om te garanderen dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening worden overgedragen, de mogelijkheid krijgen om een onderzoek ten gronde van hun verzoek op het grondgebied te vragen. Overeenkomstig de overwegingen 19 en 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal voor de betrokkene worden voorzien in passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, doeltreffende voorziening in rechte en individuele behandeling, rekening houdend met specifieke situatie van de betrokkene en zijn kwetsbaarheden. In het document wordt tevens benadrukt dat indien de betrokkene na overdracht geen verzoek om internationale bescherming indient, er een terugkeerprocedure kan worden opgestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG en de Kroatische wetgeving. Tot slot wordt in het document vermeld dat in de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming het beginsel van nonrefoulement is opgenomen.

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Kroatië, maar hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Kroatische autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodacresultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Kroatië.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat de mensen er lief en vriendelijk zijn en de mensenrechten er worden gerespecteerd. Hij gaf niet aan in welke zin de mensenrechten niet zouden worden gerespecteerd in Kroatië. Hij verklaarde ook dat hij hoorde dat soldaten van het nationale leger er bescherming krijgen. De betrokkene verklaarde dat hij geen bezwaar heeft tegen Kroatië. Hij gaf aan dat hij er vingerafdrukken gaf omwille van hun veiligheidssysteem en dat hij nooit de intentie had om er asiel aan te vragen. Hij verklaarde dat België vanaf het begin zijn eindbestemming was. We wijzen er in verband met het bovenstaande op dat Kroatië, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen

2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Voorts herhalen we in dit verband dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid verkeert en geen behoefte heeft aan medische zorgen of medicijnen. Hij verklaarde geen medische documenten te hebben. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn overdracht aan Kroatië, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van

dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Verzoeker kan niet terugkeren naar Kroatië gelet op het reëel risico om het slachtoffer te worden van illegale push backs.

Het bestaan van de praktijk van illegale push-backs kan niet betwist worden. In het arrest in de zaken met rolnummer 15670/18 en 43115/18 werd Kroatië hiervoor uitdrukkelijk veroordeeld door het EHRM.

Voormelde illegale praktijken worden eveneens bevestigd door het AIDA Country Report: Croatia van ECRE (update 2021):

Illegal border practices, push-backs and ill-treatment Push-back practices reported by national and European NGOs and other actors

Litigation on pushback practices and relevant complaints: Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative’. 41 According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, 42 including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. 43 According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia.44 The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The Ombudsperson for Children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum... In their monitoring activities, AYS and the Border Violence Monitoring Network (BVMN) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in Croatia.47 Some of these cases included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. AYS also reported that some families were separated during the expulsion i.e. children would had entered asylum system, while their parents were expelled. The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. 48 CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, CPS provided legal support to a person who was prevented from applying for asylum i.e. his expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the Reception Centre for Foreigners in Jezevo (deportation-detention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from Croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ECtHR (see below). 49 Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, 50 which focusses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina.51

Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020. Upon publication of the report at the end of 2021, the Croatian Ministry of Interior responded in 2022 the following: “During 2021, the Mol's Internal Control Department processed 13 cases related to the treatment of migrants by police officers. The actions of the Internal Control Department relate to the preliminary collection of information on events and the collection of evidence of possible disciplinary responsibility of police officers, while other investigations are conducted by specialized services - the criminal police. In connection with the above, disciplinary proceedings have been initiated against 6 police officers - against three for misconduct in the service or outside the service when the reputation of the police is severely damaged - proceedings are underway, while disciplinary proceedings against three police officers have been terminated for noncompliance, negligence, untimely or careless performance of

official duties and fines were imposed on them. Criminal investigations in cases from 2021, which have been completed so far (12 cases in total), have not established facts or evidence that would indicate suspicion of committing criminal offences or misdemeanours committed to the detriment of illegal migrants by police officers. However, two procedures are in progress and the decision of competent judicial authorities is pending."⁵²

...During the year 2021, reports of injured and dead migrants were also reported. - In February 2021, police officers saved five migrants (three women and two children) from drowning in the area of Kopački Rit, near the border with Serbia, the Ministry of the Interior informed FRA. ⁵³ - In March 2021, one man died and two men were hospitalised after they had been hurt by the explosion of a landmine from the Croatian War of Independence in the forest area of Saborsko. A few days later, four migrants died, while 19 others, including children, were injured and hospitalised following a truck accident on a highway near Okučani. In July 2021, there was a car accident in which one person died and about 20 people were injured. - In December 2021, an Afghan woman and a little girl of Turkish nationality drowned in a river. ⁵⁴ Push-back practices reported by the media Video evidence of pushbacks from Croatia to Bosnia-Herzegovina were published in June 2021 by a coalition of outlets.⁵⁵ Lighthouse Reports further recorded a high-resolution footage of a pushback at the border with Bosnia Herzegovina.⁵⁶ Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the Croatian police's riot control branch, called the Intervention Police. Three of the four police officers were using a so-called Tonfa, i.e. a baton that is only issued to the Intervention Police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was officially issued by the Ministry of the Interior. However, internally there is an order that migrants found in Croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders."

Push-back practices reported by national and European NGOs and other actor

This situation at Croatia's borders has further drawn attention from UN bodies as well as the Council of Europe. In April 2021, the United Nations in Bosnia and Herzegovina called for urgent action to end violent pushbacks and collective expulsions of migrants, asylum-seekers and refugees, including minors, along the Croatian border with BiH.⁶¹ UNHCR's Assistant High Commissioner for Protection, Gillian Triggs, visited Croatia in July 2021. After her stay in Bosnia and Herzegovina and Croatia, she commented on the violent actions of some members of the Croatian border police, but also welcomed the government's decision to address the growing number of reports by establishing an independent body to monitor the situation. In August 2020, the Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT) completed a five-day rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of persons attempting to enter the country and apprehended by the police.⁶³ The delegation visited several temporary reception centres and informal migrant settlements in north-west Bosnia and Herzegovina, where it interviewed and medically examined many migrants who claimed they were apprehended by Croatian law enforcement officials within the territory of Croatia and forcibly returned to Bosnia and Herzegovina. In Croatia, beside the Reception Centre for Foreigners in Ježevo, the delegation visited the Cetingrad Border Police Station, the Donji Lapac Border Police Station, the Korenica Border Police Station, the Intervention Police Unit of the Karlovac Police Administration (Mali Erjavec). The preliminary observations of the delegation were presented to the Croatian authorities at the end of the visit. According to the Croatian Ombudsperson, the report on the CPT visit was adopted in November 2020 and the CoE Commissioner for Human Rights urged to Croatia to publish it, as it is common practice for CPT reports to be made public, with very few exceptions.⁶⁴ In October 2021, representatives of the CPT met with officials of the Ministry of Interior led by the Minister and the State Secretary for European and International Affairs inter alia to discuss why Croatia refused to publish the report. According to the procedure of the Council of Europe, the country to which the report refers must express its consent to its publication, which usually takes place within three months of its adoption.⁶⁵ The report on the visit to Croatia carried out by CPT from 10 to 14 August 2020 was finally published in December 2021.⁶⁶ According to the report there were cooperation difficulties i.e. the list of establishments provided to the CPT's delegation concerning the places where foreign nationals may be deprived of their liberty was incomplete, the police officers met in the police establishments visited by the CPT's delegation were poorly informed about the mandate of the Committee, especially as regards the CPT's right of access to all documentation containing information relevant to its mandate. The CPT's delegation visited three temporary reception centres operated by the International Organization for Migration (IOM) and a variety of informal settlements in the territory of the Una Sana Canton of BiH where it interviewed numerous persons who stated that they had been subject to removal operations from Croatia and received numerous allegations of physical ill-treatment of foreign nationals by Croatian law enforcement officials consisting of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects to various parts of their bodies. The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted either at the time of their "interception" and de facto detention inside Croatian territory (i.e. ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their "diversion" (i.e. push-back) across the border with

BiH, which often included being held against their will and being transported in a police van to the border. The allegations mainly concerned members of the border police or intervention police officers from the respective county police administration and, to a lesser extent, members of the special police. In a significant number of cases, persons interviewed displayed injuries on their bodies which were assessed by the delegation's two forensic medical doctors as compatible with their allegations of having been ill-treated by Croatian law enforcement officials. A number of persons met by the CPT's delegation complained that, in addition to physical abuse, they had been subjected to other forms of severe ill-treatment by police officers when apprehended and pushed back. Such treatment consisted of police officers firing bullets close to their bodies while they lay on the ground, being thrown in river with their hands still zip-locked, being forced to march through the forest and being pushed back without shoes and wearing only their underwear and, in some cases, even fully naked.²⁸ The CPT also stated that the manner and conditions of transportation of migrants from the place of apprehension to the border with BiH are also a source of concern as they may in some cases amount to ill-treatment. The delegation received numerous allegations of migrants being transported with their hands cuffed in zip-locks in front in cramped conditions with several of them forced to stand due to the lack of space. Further, the standard deportation vans were not equipped with security belts or hand grips. Numerous allegations were received of reckless driving by police officers causing injuries to migrants, as well as episodes of nausea and vomiting. The delegation also received a number of allegations that the Croatian police had denied requests from persons seeking asylum and that they had not provided emergency medical assistance to vulnerable individuals such as families with children and women. The Ministry of Interior reacted to the publication of the CPT Report and stressed that the Ministry of the Interior had not agreed to the publication; and that the decision to publish report was made unilaterally by the Committee.⁶⁷ The Ministry also stressed that the CPT based its report on unverifiable information from Bosnia and Herzegovina and exceeded its mandate. In March 2022, the CPT published the response of the authorities to the report on the Committee's ad hoc visit to Croatia. ⁶⁸ In relation to the fulfilment of recommendations formulated by the CPT report, some of the authorities' responses included the following: - The Ministry of Interior reported that, on 2 December 2021, "the General Police Directorate of the Ministry of Interior sent a letter to police administrations and stations familiarising police officers once again with the CPT's mandate in the part regarding immigration administrative detention and other actions towards foreign nationals." - Regarding the CPT's recommendation that individuals must be accorded the fundamental safeguards against ill-treatment the Ministry of Interior argued that "just because a person was transported in a police vehicle or because of any other treatment of a person by the police, it cannot be assumed that the freedom of movement of the person is restricted. The Croatian police often transports various categories of persons (Croatian and foreign nationals, migrants) in police vehicles and according to such a provision, for foreigners who are legally staying, the transport would also represent detention by the police - which is not true, nor is it really the case. Injured and pregnant migrants are transported to hospitals, migrants who expressed the intention to apply for international protection are transported to reception centres, unaccompanied minors are transported to initial medical examinations and in institutions for children, while migrants who were found on the streets or who registered with the police to express the intention for applying for international protection or for any other reason, are transported to a police station for identity verification and collecting information, which does not always imply that they have all been detained by the police "against their own will". In addition, if it is necessary to assess the voluntary element of a migrant being transported or being treated in a different way, the police will assess it in each concrete case and take measures to formally restrict movement. Furthermore the Ministry of the Interior stressed that they apply a "zero tolerance for illegal use of coercive means towards any population, as well as zero tolerance for failure to prosecute any criminal offence or misdemeanour committed by police officers which we strongly condemn and do not support in any way." - Regarding the CPT's recommendation for the Croatian police to record every "interception", i.e. "diversion" of migrants (location, description of the action undertaken, names of officers involved, means used for these purposes etc.), the MoI stressed that migrants who are deterred from attempting to illegally enter the Republic of Croatia are located in the state territory of the neighbouring countries - Bosnia and Herzegovina and Serbia where the Croatian police has no jurisdiction. More precisely, deterrence measures are applied in open and inaccessible terrains (forests, mountains), by day and by night and in all weather conditions which is why it is not possible to obtain personal information from migrants, conduct official hearings etc. Although it is not possible to identify migrants when applying deterrence measures, police officers are obliged to profile (identify) migrants in need of assistance and protection and provide them with it, taking into account the circumstances of each individual case. We would like to point out that police officers are especially trained to recognize such persons. After noticing the measures applied for deterrent purposes, in the majority of cases migrants give up on the attempt to illegally enter the Republic of Croatia and return to the depth of the territory of the neighbouring country in which they are located. - Regarding the CPT's recommendation that the Croatian authorities restore the capacity of the NPM to carry out unimpeded monitoring work in

all police establishments, which should include the possibility of undertaking unannounced visits and having access to all relevant information in paper or electronic format, the MoI reported that Article 5(1) of the Act on the National Preventive Mechanism (ANPM) “contains a provision on unannounced visits stipulating that “persons who participate in the performance of activities of the National Preventive Mechanism shall have the following powers: perform unannounced visits to bodies or institutions and inspect premises occupied by persons deprived of liberty” and the crucial part, “or potentially occupied by persons deprived of liberty”, stipulated in Article 3 of the ANPM, is omitted at the end of the sentence. As this provision is the only provision in the entire Act mentioning unannounced visits, we consider it to represent a *lex specialis* regarding unannounced visits and in relation to all other provisions of the ANPM and that an unannounced visit based on the ANPM is authorised only if foreign nationals whose freedom of movement is restricted are located in a police station”.

*Litigation on pushback practices and relevant complaints ...*In the case *M.H. and others v. Croatia* concerning an Afghan family of 14, the ECtHR found Croatia to have violated several articles of the ECHR. According to the complainants, the mother and her six children were pushed back by Croatian authorities in November 2017 after crossing the border from Serbia. The group was intercepted by Croatian police officers when resting in a field and despite expressing the wish to seek asylum they were taken back to the border and told to return to Serbia by following a train track in the area. As a train passed, it hit one of the children, a six year-old girl that died following the incident. On 21 March 2018, Croatian authorities apprehended the applicants who had attempted a second crossing. Despite expressing a wish to apply for asylum they were detained in a transit immigration centre in Tovarnik. In its judgment the ECtHR found several violations of the ECHR including ineffective investigation into the child's death (article 2 procedural), degrading treatment of child applicants detained for a period above two months (article 3 substantive), failure to demonstrate required assessment, vigilance and expedition in proceedings in order to limit family detention as far as possible (article 5 § 1), restriction of contact with the chosen lawyer, pressure placed on the lawyer aimed at discouraging pursuit of case (article 34), and collective expulsion by Croatian police outside official border crossing and without prior notification of Serbian authorities (article 4 para 4). ... In July 2021, the case *Y.K. against Croatia* was submitted to the ECtHR and was subsequently communicated in December 2021. 76 The applicant is a Turkish national of Kurdish ethnicity who fled Turkey in 2019 after having been allegedly tortured and prosecuted numerous times in Turkey owing to his political activism. In February 2021 he entered Croatia irregularly and was immediately arrested and placed in an immigration centre, where he repeatedly tried to apply for international protection in vain. The authorities denied his attorney an opportunity to visit him in the immigration centre and ignored the lawyer's request to be provided with the expulsion order. The applicant further alleges that the authorities told him that, if he applied for international protection, he would spend a year in prison. They further forced him to sign a voluntary return document. On 25 March 2021 they gave him a bus ticket to North Macedonia and told him to return to Greece. The applicant ended up in Serbia.

De Belgische overheid erkent dat de situatie in Kroatië zorgwekkend is, maar oordeelt tegelijk dat deze push-backs niet systematisch zou gebeuren:

[...]

Het AIDA-rapport vermeldt echter het volgende:

According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, 42 including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. 43 According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia.⁴⁴

Er is sprake van 9114 slachtoffers in 2021. Dit aantal wijst op systematische tekortkomingen. Ter vergelijking, het aantal aanvragen tot internationale bescherming in Kroatië was beperkt tot 3039 in hetzelfde jaar (zie AIDA, p. 8).

Het systematisch karakter van de push-backs wordt ook bevestigd in de volgende passage uit het AIDA-rapport :

In January 2021, the Council of Europe Commissioner for Human Rights published written observations to the European Court of Human Rights concerning the cases of three Syrian applicants summarily returned from Croatia to Bosnia and Herzegovina, stressing that all the information available to the Commissioner points to the existence of an established practice of collective returns of migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina, which are carried out outside of any formal procedure and without identifying the persons concerned or assessing their individual situation.⁷⁴ The Commissioner also pointed to the widespread ill-treatment of migrants by Croatian law enforcement officers in the context of collective returns, and a lack of prompt, effective and independent investigations of such treatment.

Het systematische karakter van de push-backs, en dit zowel aan de grenzen als in het binnenland, wordt eveneens bevestigd door een gelekte e-mail van de Kroatische grenspolitie, zoals uitdrukkelijk vermeld wordt op de website van ECRE:

Following an exposé of Croatian mistreatment of migrants, police were sent an email that provides “written proof that the pushbacks were ordered by the authorities”....The news site INDEX has published a email from a commanding Croatian officer which they say “can be read as an order to police officers to drive illegal migrants across the border”. The instructions were issued last October following the release of a damning investigation exposing pushbacks and violence on camera. These unlawful practices are referred to euphemistically in the leaked document as “deterrence”, though they take place not only the border, but also deep within the territory. Officers were instructed to “be careful not to be filmed” when carrying out “deterrence”. Sara Kekuš from ECRE member organisation Centre for Peace Studies said the leak added to “countless pieces of evidence” of unlawful police pushbacks from deep in Croatian territory.

INDEX je u posjedu zapovijedi, odnosno, kako u zaglavlju stoji, “obveze i smjernice pol. službenicima” koju je 15. listopada prošle godine Zlatko Čačić, zamjenik zapovjednika Postaje granične policije Bajakovo, poslao podređenima. Najvećim se dijelom bavi postupanjem prema migrantima i može se iščitati kao nalog policajcima da ilegalne migrante tjeraju preko granice. MUP, naravno, odbija takvo tumačenje - o tome više u drugom dijelu teksta - no osoba koja nam je poslala Čačićev mail tvrdi da je baš to praksa na Bajakovu, tj. da se tamo dovoze migranti zatečeni u zoni nadležnosti drugih policijskih postaja i potom upućuju prema Srbiji. Na tom dijelu državne granice je, naime, prema riječima našeg izvora, zbog konfiguracije terena lako otjerati u susjednu državu. Nasilna deportacija je ilegalna.

Vrije vertaling: INDEX is in het bezit van orders. Op 15 oktober vorig jaar stuurde Zlatko Čačić, plaatsvervangend commandant van het grenspolitiestation Bajakovo, orders naar ondergeschikten. Voor het grootste deel gaat het over de behandeling van migranten en kan het worden gelezen als een bevel voor politieagenten om illegale migranten over de grens te drijven.

Het ministerie van Binnenlandse Zaken verwierpt een dergelijke interpretatie natuurlijk - meer hierover in het tweede deel van de tekst - maar de persoon die ons de e-mail van Čačić stuurde, beweert dat dit precies de praktijk is op Bajakovo, d.w.z. dat migranten die in de jurisdictiezone van andere politiebureaus worden aangetroffen, daarheen worden gebracht en vervolgens naar Servië worden gestuurd. Op dit deel van de staatsgrens is het volgens onze bron, vanwege de configuratie van het terrein, gemakkelijk om mensen weg te jagen naar de naburige staat. Gedwongen uitzetting is illegaal.

Tenslotte wordt het systematische karakter eveneens bevestigd in het zeer recente landrapport van SFH: Die Anwendung von Gewalt gegenüber Schutzsuchenden durch die bulgarischen und kroatischen Behörden verstösst gegen völkerrechtliche Verpflichtungen, insbesondere Art. 3 EMRK. Aufgrund der Dichte dieser Vorkommnisse und den zahlreichen Belegen ist von einer systematischen Gewaltanwendung, die von den jeweiligen Staaten geduldet, wenn nicht gewollt ist, auszugehen. Die Situation an der Grenze kann nicht isoliert vom Landesinneren betrachtet werden. Die Regelvermutung, dass sich diese Staaten an ihre völkerrechtlichen Verpflichtungen halten, kann deshalb nicht aufrechterhalten werden.

Entsprechend sind Überstellungen unter der Dublin-III-VO nach Bulgarien und Kroatien aus Sicht der SFH grundsätzlich unzulässig und unzumutbar.

Die SFH fordert deshalb, auf Überstellungen nach Bulgarien und Kroatien zu verzichten.

(vrije vertaling: “Het gebruik van geweld tegen personen die bescherming zoeken door de Bulgaarse en Kroatische autoriteiten schendt de verplichtingen uit hoofde van het internationale recht, met name artikel 3 EVRM. Gezien de veelvuldigheid van deze incidenten en de talrijke documenten moet worden aangenomen dat er sprake is van een systematisch gebruik van geweld dat door de respectieve staten wordt getolereerd, zo niet gewild. De situatie aan de grens kan niet los worden gezien van de situatie in het land zelf. De veronderstelling dat deze staten zich houden aan hun verplichtingen krachtens het internationale recht kan derhalve niet worden gehandhaafd. Bijgevolg zijn overdrachten aan Bulgarije en Kroatië op grond van de Dublin III-verordening volgens de SFH principieel ontoelaatbaar en onredelijk. De SFH eist daarom dat de overdrachten naar Bulgarije en Kroatië worden stopgezet.”

De Belgische overheid vermeldt verder dat de praktijk van push-backs geen aanleiding geeft om verontrust te zijn, omdat zij gecontroleerd wordt:

[...]

Op dit onafhankelijke controlemechanisme is echter felle kritiek gekomen:

An Ombudsman inquiry has identified significant shortcomings related to how the Commission monitors respect for fundamental rights by the Croatian authorities in border management operations supported by EU funds.

The Ombudsman said it was regrettable that a monitoring mechanism meant to ensure that border management measures by the Croatian authorities fully comply with fundamental rights was only set up in 2021, three years after Croatia started receiving emergency EU funds. The inquiry also found that the Commission created confusion by the way it communicated about the monitoring mechanism.

In closing the inquiry, the Ombudsman suggested a number of improvements to the Commission. These include that the Commission should provide up-to-date information on how the monitoring mechanism is working in Croatia and whether it is independent and effective. The Commission should also ask for concrete information from the Croatian authorities on how it has investigated reports of mistreatment of migrants and asylum seekers. The Ombudsman asked the Commission to report back within a year on the steps it has taken to strengthen fundamental rights compliance in Croatian border operations receiving EU funds.

“EU: Ombudsman finds Commission failed to ensure rights at Croatian border

An investigation by the EU’s independent oversight body has found that the European Commission (EC) failed to ensure that fundamental human rights were respected in EU-funded border operations by Croatian authorities since 2018. During that time, widespread abuses against migrants and asylum seekers by Croatian border guards have been documented, including people being bound, brutally beaten and tortured.

“The European Commission financed Croatia’s border operations, including the salaries of border guards who are notorious for violent treatment of migrants and asylum-seekers, and yet it turned a blind eye to abuses. The Ombudsman has made it clear that the Commission must ensure that EU funds do not support operations that violate human rights” said Eve Geddie, Director of Amnesty International’s EU Office.

The Ombudsman found that the fact that a mechanism for monitoring human rights in Croatia was only established in the summer of 2021, while the European Commission funded ‘emergency’ border control operations since 2018 created confusion and was “regrettable”.

As Amnesty and other warned, the mechanism for monitoring rights violations in Croatia is not independent nor effective and cannot serve as a credible watchdog without significant improvements. Its first report, issued in December, which found that Croatian police ‘acted illegally by returning migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina outside of the framework of international or national law’, was quickly retracted and replaced with a new version which scrubbed all references pointing to any wrongdoing by the Croatian authorities,” said Eve Geddie.

“Too many people have borne the brunt of the Croatian authorities’ border violence, and the European Commission’s lamentable failure to prevent and ensure accountability for it. We expect the Commission to ensure that the mechanism put in place in Croatia with EU assistance is given a broader mandate to effectively monitor and investigate the violations and freed from undue political influence.”

Eve Geddie

In her conclusion, the Ombudsman requested that the EC take a more active role in overseeing the work of the monitoring mechanism to ensure its independence and efficacy and demand from Croatia concrete and verifiable information on steps taken to investigate the reports of collective expulsions and mistreatment of migrants and asylum-seekers.

“The Commission must ensure that EU-funded border-related operations comply with EU law, not just in Croatia, but at all EU borders,” said Eve Geddie.

European Ombudsman (europa.eu)

“Following last year’s media exposé, two Croatian officers were suspended for enacting violence against people on the move. The suspension was applauded as strong evidence of accountability by European Home Affairs Commissioner Ylva Johansson. However, as their 3-month suspension is now over, public records state they are working again. The Croatian border police chief insists that an investigation is ongoing, however NGOs denounce this as “empty words”. Centre for Peace Studies note that: “Despite our calls for accountability regarding the systemic practices that violate the Rule of Law in Croatia, there have been no adequate reactions by the Government, by the State Attorney or by the European Commission”. The officer’s suspension and reinstatement has attracted particular attention given one of the officers in November threatened to publish recordings – possibly of pushbacks – that he claimed would compromise the Croatian police.

The October investigation and subsequent email revelations have fuelled allegations of EU complicity in Croatian border violence. The European Commission has paid out 41.1 million euro to Croatia over the past five years, and has granted a further 122 million from the Internal Security Fund to be spend on border control. This spending has given rise to increased policing, new border technology and systematic violence that has made Croatia “the most difficult transit point” on the Balkan Route. Most people making the crossing enter from Bosnia and Herzegovina (BiH), where journalists report an “atmosphere of fatigue and sometimes open hostility towards migrants”. Pushbacks at the border involve a range of violent and humiliating tactics, including dog bites, beatings, forced undressing, sexual violence and robbery.

2.4 Ad hoc mechanisms negotiated between the European Commission and individual Member States

2.4.1 The Croatian Case Discussions between the EU and the Croatian authorities regarding monitoring of border control operations date back to 2018.¹²⁷ After allegations of violent pushbacks at the Croatian borders had been published, officials of the European Commission and the Fundamental Rights Agency

(FRA) requested, during a visit to Zagreb in November 2020, that the Croatian Ministry of the Interior prepare a draft memorandum of understanding for the establishment of a monitoring mechanism, to be used as a basis for negotiations.¹²⁸ The post-visit report contained ideas regarding the design and mandate of the mechanism floated by stakeholders and civil society activists in their meetings with the EU delegation. ¹²⁶ *ibid.* ¹²⁷ Apostolis Fotiadis, 'Croatia Drags Heels on Border-Monitoring Mechanism to Prevent Migrant Abuses' (Balkan Insight, 11 February 2021) . ¹²⁸ Report on the meetings and mission to Croatia DG HOME/Fundamental Rights Agency 13, 16, 17 and 18 November 2020, unpublished and on file with the authors. ⁴¹ The Croatian Ministry of the Interior delivered the draft memorandum of understanding by late February 2021. This was followed by an internal exchange between it and Commission expert staff which led to an agreement about the mechanism's architecture and operational mandate on 8 June 2021. No details were published at the time of the agreement. Information regarding the design and mandate of the new monitoring mechanisms came to light with the appearance of two documents later in the autumn of 2021: the response letter of Home Affairs Commissioner Ylva Johansson to European Parliamentarians on 29 August 2021 and the response letter of State Secretary Terazija Gras from the Ministry of the Interior following a freedom of information request by the Zagreb based legal aid organisation Center for Peace Studies in early September 2021. ¹²⁹ Both documents contained identical information regarding the design of the new mechanism, which comprises a two-level structure: A Coordination Board will manage the operations of the mechanism. Those are limited to the border crossing points with Bosnia and Herzegovina, Montenegro, and the Republic of Serbia. The Coordination Board is composed of two representatives each from the Association of Croatian Academy of Medical Sciences, the Association of Croatian Academy of Legal Sciences, the Association of Centre for Cultural Dialogue, the Association of Croatian Red Cross, as well as of Prof. Goldner Lang from the Faculty of Law of the University of Zagreb. The Coordination Board will also draft the midterm and annual report of the mechanism.¹³⁰ An Advisory Board will involve representatives of the European Commission, Frontex, the Fundamental Rights Agency, EASO, UNHCR, IOM, the Ombudsman, the Ombudsman for Children, and the State Attorney's Office of the Republic of Croatia. This less formal body is tasked to analyse the reports produced by the Coordination Board and advise it as well as the Croatian authorities on how to improve the performance of the mechanism. Comments have been made on the independence and potential effectiveness of the mechanism calling it 'toothless' and 'ineffective'.¹³¹ The mechanism can carry out unannounced visits only at border crossing points while monitoring at the green border (areas outside official border crossings, where reports place the vast majority of violent push back incidents) can only take place in coordination with the Ministry of the Interior which will maintain 'a purely logistical role during the announced visits to the green border in order to ensure safety of the mechanism implementers in hard-to-reach areas, minefields'. ¹³² The mechanism will carry out a maximum of 20 monitoring missions per year. It will be granted access only to the files of cases regarding complaints of alleged mistreatment that are already closed. Although a semi-annual and final report will be submitted to the Advisory Board, only an edited version of the latter will appear ¹²⁹ Apostolis Fotiadis, 'Croatia's New Border-Monitoring Mechanism Seen as "Toothless" and "Ineffective"' (Balkan Insight, 12 October 2021) . ¹³⁰ Ylva Johansson's response letter to European Parliamentarians, 29 August 2021, unpublished and on file with the authors. ¹³¹ Apostolis Fotiadis (n 129). ¹³² Response by the Ministry of the Interior State Secretary of the Republic of Croatia to a freedom of information request by the Centre for Peace Studies (16 September 2021), unpublished and on file with the others. ⁴² on the website of the Ministry of Interior. The mechanism will initially function for a year, and its extension is subject to revision. The role played in its setting up by the same authority (Ministry of the Interior) which it is to monitor, the role which this authority continues to play in the functioning of the mechanism, as well as the above-mentioned operational limitations let the Croatian mechanism fall clearly short of the requirements explained in Chapter 2 of this study. The fear that 'the mechanism risks being a fig leaf behind which violations continue'¹³³ was a widely shared concern of those interviewed for the study. It should be noted, though, that the legal mandate of the Ombudsman institution of Croatia, which includes monitoring the activities of the Croatian authorities at the borders, remains untouched by the setting up of the new, additional mechanism. However, the political signal is for the authorities to cooperate with the new mechanism rather than the Ombudsman institution, which has not benefited from much cooperation from the relevant national authorities when it comes to human rights issues at the border¹³⁴. In any event, according to interviews held for this study, the present resources of the Ombudsman institution would not allow it to provide monitoring of the human rights situation at the borders that would be sufficiently robust to deter violations there. The budget for the new mechanism will come out of EU financial resources but will be administered through the Croatian State budget. On 18 June 2021, the European Commission signed an agreement with the Croatian Ministry of the Interior to provide €14.4 million of emergency assistance to Croatia, of which €116,000 are allocated to activities of technical monitoring of border control and €320,000 to support the functioning of the monitoring mechanism.¹³⁵

Verder worden slachtoffers van illegale push-backs geconfronteerd met de afwezigheid van enig daadwerkelijk rechtsmiddel:

Er bestaat ook geen daadwerkelijk rechtsmiddel in het interne recht tegen voormelde praktijken:

6.2 Kroatië

Gemäss Art. 6 des kroatischen Polizeigesetzes kann eine natürliche oder juristische Person einen Antrag oder eine Beschwerde in Bezug auf die Arbeit eines Polizeibeamten resp. ei-ner Polizeibeamtin oder einer Organisationseinheit einreichen. Die Leitung der zuständigen Organisationseinheit ist verpflichtet, die antragstellende Person innerhalb von 30 Tagen nach Eingang des Antrags oder der Beschwerde über den Antrag und die getroffenen Mass-nahmen zu informieren.

Die Bürger:innen können sich auch mit Beschwerden gegen die Polizei an das Büro der Ombudsfrau wenden. In Art. 4 des Gesetzes über den Ombudsmann wird eine der Aufgaben der Ombudsstelle wie folgt beschrieben: Der Ombudsmann fördert und schützt die Men-schenrechte und -freiheiten sowie die Rechtsstaatlichkeit, indem er Beschwerden über rechtswidrige Praktiken und Unregelmässigkeiten in Bezug auf die Arbeit von Regierungsor-ganen, Organen lokaler und regionaler Selbstverwaltungseinheiten, juristischen Personen mit hoheitlichen Befugnissen sowie juristischen und natürlichen Personen in Übereinstim-mung mit Sondergesetzen prüft.⁶⁷

Die bestehenden Möglichkeiten setzen allerdings eine anwaltschaftliche Vertretung voraus, die zur Vertretung in Straf- und Zivilrecht befugt ist. NGOs sind dazu nicht berechtigt und können entsprechend nicht unterstützen. Um sich anwaltschaftlich vertreten zu lassen, müs-sen die betroffenen Personen über finanzielle Mittel verfügen, was in den meisten Fällen bei Asylsuchenden nicht gegeben sein dürfte. Hinzu kommt, dass sich das Honorar von Scha-denersatz-Fällen aus der Summe des Schadenersatzes berechnet. Aufgrund der Aussichts-losigkeit dieser Beschwerden ist es schwierig, überhaupt eine Vertretung zu finden. Pro Asyl unterstützt mehrere sehr gut dokumentierte Fälle von Polizeigewalt-Opfern.⁶⁸ Die Orga-nisation berichtet über enorme Hürden beim Zugang zu Rechtsmitteln, die mandatierte An-wältin in Kroatien schätzt die Chancen auf Erfolg als minimal ein. Die Komplikationen begin-nen bereits vor der tatsächlichen Vertretung bei der Erteilung der Vollmacht: Wenn die betroffene Person kein Kroatisch spricht, muss eine Übersetzung organisiert werden, um die Vollmacht zu unterschreiben. Die übersetzende Person muss dann ebenfals unter-schreiben und bestätigen, dass die betroffene Person die Vollmacht verstanden hat. Der ganze Vorgang muss gefilmt werden, damit die Vollmacht gültig ist.⁶⁹ Polizeigewalt in Bulgarien und Kroatien: Konsequenzen für Dublin-Überstellungen – 13. September 2022 Seite 17 von 19

Das kroatische Center of Peace Studies (CMS) beobachtet die Problematik von Pushbacks und Gewaltvorfällen durch die Polizei seit Jahren. Sie berichten von ineffizienten Untersu-chungen sowie langwierigen und ergebnislosen Verfahren, was die Straflosigkeit der Täter-schaft zur Folge hat.⁷⁰

Das Europäische Komitee zur Verhütung von Folter und unmenschlicher oder erniedrigen-der Behandlung oder Strafe (CPT) führt in seinem Bericht 2021 aus: «Der Bericht des CPT zeigt auch deutlich, dass es keine wirksamen Mechanismen zur Identifizierung der Täter von mutmasslichen Misshandlungen gibt. Ausserdem gibt es immer noch keine

unabhängige Polizeibeschwerdestelle, die wirksame Untersuchungen von Fällen mutmassli-cher Misshandlungen durch Strafverfolgungsbeamte und der Duldung von Misshandlungen durch leitende Beamte durchführen könnte. Ferner zeigt der Bericht tiefgreifende Mängel in Bezug auf die Gründlichkeit und Unabhängigkeit der Untersuchungen, die durchgeführt wur-den auf.»⁷¹

Vrije vertaling:6.2 Kroatië

Volgens artikel 6 van de Kroatische Politiewet kan een natuurlijke of rechtspersoon een verzoek of een klacht indienen over het werk van een politiefunctionaris of een organisatie- eenheid. Het hoofd van de bevoegde organisatie- eenheid is verplicht de indiener van het verzoek binnen 30 dagen na ontvangst van het verzoek of de klacht in kennis te stellen van het verzoek en de genomen maatregelen.

Burgers kunnen zich ook tot de ombudsdienst wenden met klachten tegen de politie. Artikel 4 van de Ombudsmanwet omschrijft een van de taken van het bureau van de Ombudsman als volgt: De ombudsman bevordert en beschermt de mensenrechten en vrijheden en de rechtsstaat door klachten te onderzoeken over onwettige praktijken en onregelmatigheden in verband met het werk van overheidsorganen, organen van lokale en regionale eenheden voor zelfbestuur, rechtspersonen met soevereine bevoegdheden en natuurlijke en rechtspersonen overeenkomstig speciale wetten.⁶⁷

De bestaande mogelijkheden veronderstellen echter vertegenwoordiging door advocaten die strafrechtelijk en civielrechtelijk bevoegd zijn. De NGO's zijn daartoe niet gemachtigd en kunnen geen bijstand verlenen. Om zich door een advocaat te laten vertegenwoordigen, moeten de betrokkenen over financiële middelen beschikken, hetgeen voor asielzoekers in de meeste gevallen waarschijnlijk niet het geval zal zijn. Bovendien wordt de vergoeding voor schadevergoedingszaken berekend op basis van de som van de schadevergoeding. Door de uitzichtloosheid van deze klachten is het moeilijk om überhaupt vertegenwoordiging te vinden. Pro Asyl ondersteunt verschillende goed gedocumenteerde zaken van slachtoffers van politiegeweld.⁶⁸ De organisatie meldt enorme hindernissen bij de toegang tot

rechtsmiddelen, en de gemandateerde advocaat in Kroatië schat de kans op succes als minimaal. De complicaties beginnen al voor de eigenlijke vertegenwoordiging bij het verlenen van de volmacht: als de betrokkene geen Kroatisch spreekt, moet een vertaling worden geregeld om de volmacht te kunnen ondertekenen. De vertaler moet dan ook ondertekenen en bevestigen dat de betrokkene de volmacht heeft begrepen. Het hele proces moet worden gefilmd wil de volmacht geldig zijn.⁶⁹

Het Kroatische centrum voor vredesstudies (CMS) volgt al jaren het probleem van pushbacks en geweldsincidenten door de politie. Zij maken melding van inefficiënte onderzoeken en langdurige en onbesliste processen, waardoor de daders ongestraft blijven.⁷⁰

Het Europees Comité inzake de voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) stelt in zijn verslag van 2021: "Uit het verslag van het CPT blijkt ook duidelijk dat er geen doeltreffende mechanismen zijn om de daders van vermeende mishandelingen te identificeren. Bovendien is er nog steeds geen onafhankelijk klachtenorgaan voor de politie om effectief onderzoek te doen naar gevallen van vermeende mishandeling door wetshandhavers en het gedogen van mishandeling door hoge ambtenaren. Bovendien wijst het verslag op ernstige tekortkomingen in de grondigheid en de onafhankelijkheid van de uitgevoerde onderzoeken."⁷¹

Tenslotte verwijst de Belgische overheid naar de briefwisseling, die afkomstig zou zijn van de Kroatische overheid, waarin gewaarborgd zou worden dat Dublin terugkeerders toegang zullen hebben tot de asielprocedure. Uit de hierboven geciteerd landinformatie, is echter gebleken dat de louter schriftelijke waarborgen van de Kroatische overheid weinig overtuigend zijn. Ondanks deze schriftelijke beloften, worden de push-backs in de praktijk nog steeds uitgevoerd, zonder dat deze afdoende worden bestraft.

In het rapport van de heer Paulo Rangel wordt bevestigd dat Kroatië het Schengen-acquis naleeft, maar wordt niettemin een kanttekening geplaatst bij de situatie aan de buitengrenzen:

"It should also be taken in account the need for a constant assessment of compliance with fundamental rights at the external borders in all Member States, which was implemented through the introduction of the Independent Monitoring Mechanism in Croatia.

In this context, the Rapporteur calls on Member States to honour their commitments under the EU legal framework as regards the Schengen accession criteria by adopting the decision on the full application of the Schengen acquis in Croatia. »

Besluit: Bij een terugkeer naar Kroatië loopt verzoeker een reëel risico om het slachtoffer te worden van illegale push-backs.

Het risico op push-backs leidde er reeds toe dat diverse overdrachten naar Kroatië intussen werden geschorst.

Terzake verwijst verzoeker naar het recente arrest van de Nederlandse Raad van State, waarvan de inhoud hierna wordt geciteerd. Het arrest is belangrijk omdat het werd uitgevaardigd met kennis van de bronnen, waarnaar de Belgische overheid verwijst in de bestreden beslissing en omdat het betrekking heeft op een Dublin-terugkeerder:

3. In de uitspraak van 19 juli 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1563, heeft de Afdeling overwogen dat de in die zaak overgelegde stukken geen aanleiding geven voor het oordeel dat Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van pushbacks. Zoals ook volgt uit de bijlage bij deze uitspraak, heeft de Afdeling inmiddels kennis genomen van meer documenten, die pas in deze procedure zijn overgelegd. In deze documenten wordt vermeld dat pushbacks niet alleen aan de buitengrenzen van Kroatië plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden.

3.1. Eén van die documenten is de 'Third party intervention by the Council of Europe Commissioner for Human Rights, S.B., A.A. and A.B. v. Croatia' van 22 december 2020. In punt 16 van dit document uit de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa zijn zorgen dat ook voor vreemdelingen die opnieuw worden toegelaten tot Kroatië vanuit andere lidstaten van de Europese Unie (hierna: de EU), in het bijzonder vanuit Slovenië, grote belemmeringen bestaan bij de toegang tot de asielprocedure. Daarbij verwijst de Commissaris naar berichten over zogenoemde ketting-pushbacks, waarbij vreemdelingen zonder procedure worden overgebracht over de landsgrenzen van verschillende lidstaten, totdat ze uiteindelijk weer buiten het grondgebied van de EU terechtkomen, zonder dat zij de kans hebben gehad om in een van deze lidstaten asiel aan te vragen. Dergelijke ketting-pushbacks worden ook beschreven in het rapport van Asylum Information Database (hierna: AIDA), 'Country Report: Croatia (2020 Update)' van mei 2021.

3.2. De vreemdeling heeft ter zitting betoogd dat uit deze documenten eens te meer blijkt dat het gaat om een systematische handelwijze van de Kroatische autoriteiten. Daarbij heeft hij ook gewezen op de brief van VluchtelingenWerk Nederland (hierna: VWN), 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021, en de daarbij gevoegde e-mails van het Centre for Peace Studies in Zagreb. Het Centre for Peace Studies schrijft daarin onder meer dat vreemdelingen die bij het Reception Center waren om asiel aan te vragen, slachtoffer zijn geworden van pushbacks, doordat Kroatische politieagenten hen zonder procedure naar Bosnië en Herzegovina brachten.

3.3. De staatssecretaris heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat uit de overgelegde stukken niet volgt dat ook overgedragen Dublinclaimanten in Kroatië het reële risico lopen om slachtoffer te worden van pushbacks. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 19 juli 2021, betoogt de staatssecretaris dat nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan, omdat uit de overgelegde bronnen geen wezenlijk ander beeld volgt dan beschreven onder 2.2.3. van die uitspraak. De staatssecretaris verwijst daarvoor naar paragraaf 2.7. van het genoemde AIDA-rapport, waarin staat dat overgedragen Dublinclaimanten in beginsel toegang hebben tot de asielprocedure. Ook uit de brief van VWN blijkt volgens de staatssecretaris niet van concrete aanknopingspunten dat overgedragen Dublinclaimanten zonder asielprocedure zijn uitgezet.

Beoordeling

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel

4. Bij de beoordeling welke lidstaat op grond van de toepasselijke criteria verantwoordelijk is voor behandeling van een door een vreemdeling bij een van de lidstaten ingediend asielverzoek, gaat de staatssecretaris uit van het vermoeden dat de behandeling van een vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het EU Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (zie het arrest van het Hof van 19 maart 2019, Jawo, ECLI:EU:C:2019:218, punt 80 en 81). Dat vermoeden is weerlegbaar (zie datzelfde arrest, punt 83-85) en het is aan een vreemdeling om dat te doen. Daarvoor kan hij objectieve informatie over de werking van het asielstelsel van de aangezochte lidstaat overleggen en kan hij feiten stellen of verklaringen afleggen over zijn ervaringen in de aangezochte lidstaat die aanknopingspunten bieden dat de asielprocedure en/of opvangvoorzieningen in die lidstaat systeemfouten bevatten. Deze in artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening gestelde maatstaf is namelijk een uitzondering op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, op grond waarvan de verzoekende lidstaat ervan uit kan gaan dat de behandeling van de vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het EU Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

4.1. Als de vreemdeling onder verwijzing naar objectieve informatie betoogt dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat de aangezochte lidstaat aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen, is het aan de staatssecretaris om te motiveren dat hij nog altijd van dat vermoeden mag uitgaan (vergelijk het arrest van het Hof van 16 februari 2017, C.K., ECLI:EU:C:2017:127, punt 75-77).

4.2. Dat kan de staatssecretaris doen door de door de vreemdeling aan de objectieve informatie ontleende feiten gemotiveerd te betwisten of door gemotiveerd uit te leggen waarom hij tot een andere waardering van de door de vreemdeling op basis van de overgelegde objectieve informatie gestelde feiten komt. Voor zover tussen de vreemdeling en de staatssecretaris geen verschil bestaat in de waardering van de objectieve informatie, kan de staatssecretaris daarnaast motiveren waarom de systeemfouten in de asielprocedure en/of opvangvoorzieningen in de aangezochte lidstaat niet fundamenteel zijn of, zo dat wel het geval is, deze tekortkomingen niet de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken in de zin van het arrest van het Hof van 19 maart 2019, Jawo, ECLI:EU:C:2019:218, punt 91-93.

4.3. Als de staatssecretaris er vooralsnog niet in slaagt om deugdelijk te motiveren dat hij nog altijd van het vermoeden mag uitgaan en hij niet het asielverzoek aan zich wil trekken, is hij gehouden een nader onderzoek te doen in de aangezochte lidstaat (zie het arrest van het EHRM van 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, ECLI:CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, overweging 359). Anders dan de staatssecretaris ter zitting heeft betoogd, doet een nader onderzoek in de aangezochte lidstaat geen afbreuk aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Een dergelijk onderzoek kan juist bevestigen dat nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan (vergelijk genoemd arrest C.K., punt 95).

De vragen die aan de orde komen

5. Bij de beantwoording van de vraag of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de staatssecretaris voor Kroatië niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan, zal eerst worden onderzocht of pushbacks een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van de betrokken lidstaat in de zin van artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Daarvoor zal de Afdeling een overzicht geven van de toepasselijke unierechtelijke regelgeving voor het doen van een verzoek om internationale bescherming en de uitleg van het Hof daarover in twee arresten. Als moet worden geconcludeerd dat pushbacks in zijn algemeenheid een fundamentele systeemfout zijn, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, is vervolgens de vraag aan de orde of deze fundamentele systeemfout ook relevant is voor de specifieke overdracht van Dublinclaimanten aan de betrokken lidstaat.

Zijn pushbacks een fundamentele systeemfout in de asielprocedure?

6. Volgens artikel 78, eerste lid, van het VWEU ontwikkelt de Unie een gemeenschappelijk beleid inzake asiel dat in overeenstemming moet zijn met het Vluchtelingenverdrag en andere toepasselijke verdragen om iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. De

Dublinverordening en de Procedurerichtlijn zijn maatregelen ter uitvoering van deze bepaling (zie artikel 78, tweede lid, aanhef en onder d. en e. van het VWEU).

Overweging 39 van de Dublinverordening bepaalt dat deze verordening met name gericht is op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het EU Handvest. Volgens overweging 60 van de Procedurerichtlijn beoogt deze richtlijn te bevorderen dat onder meer de artikelen 18 en 19 van het EU Handvest worden toegepast.

Artikel 3, eerste lid, van de Dublinverordening verplicht een lidstaat van de EU om een door een onderdaan van een derde land ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Volgens artikel 3, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 7, eerste lid, van de Procedurerichtlijn is deze richtlijn van toepassing op een onderdaan van een derde land als deze onderdaan op eigen naam of via een derde op het grondgebied, daaronder begrepen aan de grens, van de betrokken lidstaat een verzoek om internationale bescherming doet.

6.1. Zoals het Hof in het arrest van 25 juni 2020, *Ministerio Fiscal*, ECLI:EU:C:2020:495, punten 93 en 94, heeft overwogen, is een verzoek om internationale bescherming gedaan zodra een onderdaan van een derde land bij een van de in artikel 6, eerste lid, van de Procedurerichtlijn bedoelde autoriteiten te kennen heeft gegeven internationale bescherming te wensen, zonder dat de weergave van deze wens aan enige administratieve formaliteit kan worden onderworpen.

In het arrest van 17 december 2020, *Europese Commissie tegen Hongarije*, ECLI:EU:C:2020:1029, punt 106, heeft het Hof over artikel 6 van de Procedurerichtlijn overwogen dat een lidstaat op grond van deze bepaling moet waarborgen dat een onderdaan van een derde land daadwerkelijk gebruik kan maken van het recht om een verzoek om internationale bescherming te doen, waaronder het recht om dat aan de grenzen van deze lidstaat te doen, zodra hij zijn wens kenbaar heeft gemaakt, opdat dit verzoek wordt geregistreerd en kan worden ingediend en behandeld binnen de in deze richtlijn gestelde termijnen. Daarvoor heeft het Hof overwogen dat het doen van een verzoek om internationale bescherming bij een van de in artikel 6 bedoelde autoriteiten, een essentiële stap vormt in de procedure voor de toekenning van internationale bescherming (punt 99), omdat:

(1) het recht om dat verzoek te doen een voorwaarde is voor de daadwerkelijke eerbiediging van het recht op registratie, indiening en behandeling van dit verzoek binnen de door artikel 6 en artikel 31 gestelde termijnen en, uiteindelijk, voor de doeltreffendheid van het asielrecht, zoals gegarandeerd door artikel 18 van het EU Handvest (punt 102) en

(2) de doelstelling van (met name artikel 6, eerste lid, van) de Procedurerichtlijn is om een daadwerkelijke, vlotte en snelle toegang tot de procedure inzake internationale bescherming te waarborgen (punt 104).

6.2. Op grond van de regeling van de Procedurerichtlijn over het doen van een verzoek om internationale bescherming en de uitleg van het Hof daarover moet worden geconcludeerd dat pushbacks in de kern een ontkenning van deze regeling zijn. Dat maakt dat pushbacks in zijn algemeenheid een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure in de zin van artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt (zie voor artikel 3 van het EVRM, het arrest van het EHRM van 23 februari 2012, *Hirsi Jamaa e.a. tegen Italië*, ECLI:CE:ECHR:2012:0223JUD002776509, overweging 133-138, en het recentere arrest van het EHRM van 23 juli 2020, *M.K. e.a. tegen Polen*, ECLI:CE:ECHR:2020:0723JUD004050317, overweging 185).

6.3. Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden. Zo wordt in de 'Third party intervention by the Council of Europe Commissioner for Human Rights, S.B., A.A. and A.B. v. Croatia' van 22 december 2020, vermeld dat "[...] the Commissioner is concerned that, even for those who are readmitted by Croatia from other EU countries, notably Slovenia, there are significant barriers to accessing a fair and efficient asylum procedure. In this respect, the Commissioner points to consistent reports that persons who have been returned to Croatia from other member states are routinely returned onwards by Croatia to Bosnia and Herzegovina and Serbia (in so-called chain pushbacks) while being given no opportunity to apply for asylum or, alternatively, to be afforded an individualised expulsion procedure. [...]." In het rapport van AIDA, 'Country Report: Croatia (2020 Update)' van 28 mei 2021 (p. 47) is voorts vermeld dat: "persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation". Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden.

Is de fundamentele systeemfout in de asielprocedure van Kroatië als gevolg van pushbacks ook relevant voor Dublinclaimanten?

7. Volgens de staatssecretaris zijn de door de vreemdeling gestelde feiten dat de pushbacks niet alleen aan de grens maar ook binnen het grondgebied van Kroatië plaatsvinden niet van betekenis voor Dublinclaimanten. De staatssecretaris wijst er daarbij op dat Dublinclaimanten in beginsel toegang hebben tot de asielprocedure. Ook het gestelde feit dat de door Kroatië op grond van overnameovereenkomsten overgenomen onderdanen van derde landen uit andere lidstaten van de EU niet in de gelegenheid worden gesteld om in Kroatië een verzoek om internationale bescherming te doen, is niet van toepassing op de vreemdeling.

In deze wijze van waarden van de feiten volgt de Afdeling de staatssecretaris niet. Hoewel de pushbacks aan de buitengrenzen op zichzelf niet maken dat Dublinclaimanten niet aan Kroatië overgedragen kunnen worden, zijn er wel concrete aanknopingspunten dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die - al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië - door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevinden. Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen.

Slotom

8. Het is daarom aan de staatssecretaris om nader onderzoek te doen naar de feitelijke situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië voordat hij zich op het standpunt kan stellen dat door overdracht van de vreemdeling aan Kroatië geen situatie zal ontstaan in strijd met artikel 4 van het EU Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Dat onderzoek heeft de staatssecretaris niet verricht. Daarom heeft hij niet deugdelijk gemotiveerd dat hij voor Kroatië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan.

9. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat het besluit van 17 maart 2021 in strijd is met artikel 3:2 en artikel 3:46 van de Awb en terecht dat besluit op die gebreken vernietigd. De grief faalt.

10. De Afdeling heeft kennisgenomen van de verwijzingsuitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 18 maart 2022, ECLI:NL:RBDHA:2022:2305. De Afdeling ziet geen aanleiding om deze zaak aan te houden in afwachting van de beantwoording van de door de rechtbank gestelde prejudiciële vragen, omdat de beantwoording van die vragen over de strekking en reikwijdte van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de bewijsmaatstaf geen verandering kan brengen in haar beoordeling.

Transfers to Croatia: While courts in Austria⁶⁰ and Belgium⁶¹ did not detect any reason to suspend transfers to Croatia, other national positions are more nuanced. In 2021, the Dutch Council of State ruled to uphold the principle of mutual trust. It argued that pushback practices would not occur in cases of “take back” requests, i.e. concerning persons having submitted an asylum application in Croatia, as they would not be considered irregular migrants and thus not subject to pushbacks.⁶² However, in two rulings of 13 April 2022, the Court overturned its previous position, finding that pushbacks seemed to be widespread both in space and time and are reported to also affect persons returned to Croatia. Following these decisions, the Minister for Migration on 30 May 2022 announced that no transfers would be carried out until research had concluded.⁶³ Diverging opinions are also reported in Switzerland, where the Federal Administrative Court seems to distinguish between “take charge” (persons that have not yet applied for asylum in Croatia) and “take back” requests.⁶⁴ Thus, the Court has annulled several transfer decisions concerning take charge requests based mainly on the risk of pushbacks,⁶⁵ as these persons still need to access and enter the asylum procedure, whilst it generally upheld transfers for take back requests, where it is assumed they will not be subject to pushbacks as Dublin returnees with ongoing applications.⁶⁶ Lastly, it can be noted that in November 2021 the European Court of Human Rights rendered a judgment against Croatia, condemning the pushback practice at the border which led to the death of a child.⁶⁷

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en met de materiële motiveringsplicht, gezien de conclusie van de bestreden beslissing niet of niet afdoende geschraagd worden door de beschikbare landinformatie. Daarnaast is de bestreden beslissing strijdig met het artikel 3.2 Vo nr. 604/2013 en het artikel 3 EVMR gelet op de systematische praktijken van refoulement met geweld

Ondergeschikt, indien uw Zetel zou oordelen dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen, loopt verzoeker individueel een verhoogd risico op push-backs.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers het volgende:

[...]

De Kroatische overheid heeft zich niet bevoegd verklaard voor verzoekers asielaanvraag. Er is echter geen enkele aanleiding om een Dublin-procedure op te starten, aangezien verzoeker verklaart :

[...]

Er is bijgevolg weldegelijk een risico dat verzoeker teruggeleid wordt naar de grens, nu Kroatië zonder aantoonbare reden de bevoegdheid voor de asielaanvraag nog in twijfel trekt. Meer, nog zoals hierna zal blijken bestaat het risico dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten."

2.3.3. Verzoeker betoogt dat zijn overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij is van mening dat verweerder verkeerde conclusies heeft getrokken uit het voorliggende feitenmateriaal en niet is uitgegaan van een zorgvuldige feitenvinding.

2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de geveesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoekende partij aan Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.5. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.6. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker. Hij steunde zich bij zijn beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië, bijgewerkt tot en met 2021, zoals dit tot stond kwam binnen het mede door de *“European Council on Refugees and Exiles” (ECRE)* gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (hierna: het AIDA-rapport), landenrapporten van Amnesty International en Human Rights Watch, de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië en garanties zoals deze door het Kroatische Ministerie van Binnenlandse Zaken werden gegeven.

2.3.7. Verzoeker betoogt dat hij niet kan terugkeren naar Kroatië omwille van een reëel risico om in dit land het slachtoffer te worden van een illegale *“push back”*. Hij wijst erop dat Kroatië hiervoor op 18 november 2021 reeds werd veroordeeld door het EHRM en dat deze illegale praktijk ook bevestiging vindt in het AIDA-rapport. Uit dit rapport, een rapport van de organisatie *‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’* (hierna: SFH) van 13 september 2022 en een gelekte e-mail van de Kroatische grenspolitie zoals vermeld in een artikel op de website ECRE van 18 februari 2022, blijkt volgens hem een systematische praktijk van *“push backs”* door de Kroatische politiediensten.

Inzake dit betoog merkt de Raad in eerste instantie op dat, zoals dit ook wordt gesteld in het bestreden overdrachtsbesluit, voor ogen moet worden gehouden dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-verordening. Deze overdracht zal, zoals blijkt uit het terugnameakkoord en het AIDA-rapport, plaatsvinden via de luchthaven van Zagreb. Verzoeker kan dus niet zonder meer verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië. De situatie van Dublin-terugkeerders is strikt gereguleerd en is niet zonder meer gelijk te stellen met de situatie van migranten en verzoekers om internationale bescherming die via de buitengrenzen trachten om het Kroatische grondgebied te betreden.

Zoals verweerder aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport worden gelezen dat personen die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en zij krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan. Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake *‘push-backs’* en politiegeweld aan

de buitengrenzen, maakt dit rapport waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 52) geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met ‘push backs’.

In zoverre SFH in september 2022 wel nog opriep om geen personen onder de Dublin III-verordening over te dragen aan Kroatië omdat de situatie aan de buitengrenzen niet los zou kunnen worden bekeken van de situatie in het binnenland, stelt de Raad daarnaast vast dat verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit wel degelijk ook concreet is ingegaan op de verontrustende meldingen van ‘push backs’ en geweld door de Kroatische (grens)politie, zoals deze is terug te vinden in verschillende rapporten en media. Hij deed in dit verband de volgende vaststellingen:

“Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, blz. 16, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:237cb3cff57e-11e9-8c1f-01aa75ed71a1.0005.02/DOC_1&format=PDF).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog, het Kroatische Rode Kruis en een onafhankelijke juridische expert (AIDA-rapport blz. 33). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (blz. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (blz. 24). Gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (blz. 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggrijpingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden

overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

[...]

We merken op dat de Kroatische autoriteiten aan hun terugnameakkoord van 27.12.2022 een document toevoegden waarin wordt benadrukt dat het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken waarborgt dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen, toegang zullen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten bevestigen in het document dat Kroatië alle normen die zijn vastgelegd in de EU-wetgeving inzake procedurele waarborgen eerbiedigt en de toegang tot de asielpprocedure en opvangvoorzieningen verzekert. Voorts wordt bevestigd dat de Kroatische autoriteiten alle maatregelen zullen nemen die noodzakelijk zijn om te garanderen dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening worden overgedragen, de mogelijkheid krijgen om een onderzoek ten gronde van hun verzoek op het grondgebied te vragen. Overeenkomstig de overwegingen 19 en 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal voor de betrokkene worden voorzien in passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, doeltreffende voorziening in rechte en individuele behandeling, rekening houdend met specifieke situatie van de betrokkene en zijn kwetsbaarheden. In het document wordt tevens benadrukt dat indien de betrokkene na overdracht geen verzoek om internationale bescherming indient, er een terugkeerprocedure kan worden opgestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG en de Kroatische wetgeving. Tot slot wordt in het document vermeld dat in de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming het beginsel van *nonrefoulement* is opgenomen.”

Verweerder houdt dus rekening met de verontrustende berichten over ‘push backs’ en politiegeweld in Kroatië, maar wijst op het proces van toetreding van Kroatië tot de Schengenzone en de opvolging door de Commissie in de voorbije jaren wat betreft de vooruitgang die door Kroatië werd gemaakt met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis, waarbij de Commissie naging of de behandeling van migranten en verzoekers om internationale bescherming bij de controle van de grenzen in overeenstemming was met het EU-Handvest en het internationale recht. Hij wijst erop dat de Kroatische regering instemde met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming en dat dit mechanisme sinds juni 2021 actief is en in juli 2022 een eerste jaarverslag uitbracht. Hij stelt dat het jaarverslag weliswaar een aantal aanbevelingen formuleert, maar ook stelt dat er in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld. Volgens het verslag worden verzoeken om internationale bescherming in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn. Evenmin werden gevallen van collectieve uitzetting van vreemdelingen vastgesteld. Nog wijst verweerder op een bevestiging van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische Ministerie van Binnenlandse zaken van 3 november 2022 dat Kroatië het non-refoulementbeginsel zal eerbiedigen. Verweerder benadrukt verder dat verzoeker aan Kroatië zal worden overgedragen overeenkomstig de Dublin III-verordening, nadat dit land hiermee uitdrukkelijk instemde en bij zijn terugnameakkoord uitdrukkelijke garanties gaf dat verzoeker toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, hij de mogelijkheid zal krijgen op een ten gronde onderzoek van zijn verzoek en het non-refoulementbeginsel zal worden gerespecteerd. Om al deze redenen oordeelt verweerder dat er actueel geen grond is om vast te stellen dat de procedure voor internationale bescherming en de structuren betreffende opvang en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming in Kroatië actueel worden gekenmerkt door systeemfouten waardoor Dublin-terugkeerders systematisch een risico zouden lopen op behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest.

Verweerder wijst zodoende op enkele belangrijke recente ontwikkelingen die volgens hem aantonen dat kan worden gesproken van een wezenlijke verbetering van de situatie op het terrein, dit in het kader van de toetreding van Kroatië tot het Schengenacquis en zoals vastgesteld door een onafhankelijk monitoringcomité. Het is trouwens algemeen geweten dat Kroatië intussen daadwerkelijk is kunnen toetreden tot de Schengenzone. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoeker actueel nog kan volstaan met een verwijzing naar de gedocumenteerde onregelmatigheden uit het verleden, meer bepaald uit 2021 of nog eerder, om te stellen dat er actueel nog steeds ‘push backs’ zouden plaatsvinden. Ook het door verzoeker aangehaalde recente rapport van SFH van september 2022, waarin een studie wordt gemaakt van de rechtspraak in Zwitserland inzake onder meer Kroatië, blijkt niet concreet te handelen over recente gevallen van ‘push backs’ van na 2021. Verzoeker toont niet concreet aan dat de praktijken

van 'push backs' uit het verleden actueel nog steeds zouden plaatsvinden. Verzoeker zelf reisde in november 2020 trouwens via de zogenaamde Balkan-route naar Kroatië, maar geeft niet aan dat hij met een dergelijke praktijk werd geconfronteerd.

Verzoeker wijst nog op kritiek die is geuit op het onafhankelijke controlemechanisme dat toeziet op de politieacties op het gebied van illegale migratie en internationale bescherming.

Hij wijst allereerst op een bericht van de Europese ombudsman van 24 februari 2022. Hierin spreekt de ombudsman van tekortkomingen in hoe de Commissie de mensenrechtensituatie in Kroatië opvolgt en wordt betreurd dat er pas in 2021 een monitoringmechanisme werd opgezet. Nog wordt gesteld dat de Commissie verwarring creëerde door de wijze van communicatie over dit monitoringmechanisme. De ombudsman geeft enkele aanbevelingen voor de Commissie. Hierin leest de Raad evenwel niet dat het controlemechanisme niet onafhankelijk zou zijn of diens werkzaamheden of rapporten niet doortastend en betrouwbaar zijn.

Verzoeker verwijst verder naar informatie van Amnesty International, waarbij deze organisatie aangeeft het monitoringmechanisme in Kroatië niet onafhankelijk en effectief te vinden. Het enige concrete argument dat wordt aangehaald, is dat een eerste rapport uit "december" waarin sprake was van illegale acties van de politie werd ingetrokken en vervangen. Verzoeker voegt dit stuk echter niet en er wordt ook geen weblink gegeven. Een en ander kan door de Raad dus niet worden nagekeken. De Raad is van mening dat het controlemechanisme wel degelijk evenwichtig blijkt te zijn samengesteld, met aandacht voor de onafhankelijkheid ervan, en dat in de aangehaalde passage geen concrete kritiek kan worden gelezen op het jaarrapport van dit comité van juli 2022 waarnaar wordt verwezen in het bestreden overdrachtsbesluit.

In het vervolgens aangehaalde citaat uit een artikel van ECRE van 18 februari 2022 leest de Raad verder geen concrete kritiek op het monitoringcomité noch op diens rapport van juli 2022 of de erin opgenomen bevindingen.

Verzoeker citeert tenslotte uit een studie van 4 mei 2022. Concreet kan hierin worden gelezen dat het monitoringmechanisme enkel onaangekondigde bezoeken kan uitvoeren aan de officiële grensovergangen, terwijl het daarbuiten enkel in samenspraak met het ministerie van Binnenlandse Zaken kan optreden, dat er maximum 20 missies per jaar mogen worden gedaan, dat het enkel toegang krijgt tot klachten van vermeende mishandeling die reeds zijn afgesloten, dat enkel een finale, bewerkte versie van het rapport wordt vrijgegeven en dat het Ministerie van Binnenlandse zaken een rol blijft spelen in de werking van het mechanisme. Het gegeven dat de werking van het monitoringcomité mogelijk niet optimaal is en er voor zijn concrete werking ook afspraken dienden te worden gemaakt die aanvaardbaar waren voor de Kroatische overheid, betekent evenwel nog niet dat dit comité in de praktijk niet met een voldoende onafhankelijkheid zijn werkzaamheden kon uitvoeren of dat er concrete redenen zijn om diens bevindingen in het rapport van juli 2022 in twijfel te trekken. Verzoeker weerlegt de beoordeling van het bestuur niet dat er actueel kan worden gesproken van een wezenlijke verbetering in de situatie aan de buitengrens van Kroatië, waarbij het monitoringcomité onder meer vaststelde dat onregelmatigheden op het vlak van het recht om internationale bescherming te vragen en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming niet konden worden vastgesteld aan de politiekantoren aan de grens.

Verzoeker haalt met zijn uiteenzetting de beoordeling van verweerder niet onderuit dat er op het vlak van de controle van de buitengrenzen van Kroatië en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming actueel sprake is van een wezenlijke verbetering van de situatie en toont niet aan dat er actueel nog kan worden gesproken van een praktijk van illegale 'pushbacks' en al zeker niet dat Dublin-terugkeerders hiermee actueel te maken zouden krijgen.

Er wordt nogmaals benadrukt dat verzoeker niet via een van de buitengrenzen naar Kroatië moet reizen, maar hij overeenkomstig de Dublin III-verordening via de luchthaven van Zagreb zal worden overgedragen, bovendien na uitdrukkelijk terugnameakkoord van de Kroatische overheden en met door Kroatië geboden garanties op toegang tot de procedure voor internationale bescherming en op opvang. Op basis van de voorgaande bespreking kan de Raad verzoeker niet volgen waar hij stelt dat deze schriftelijke garanties die de Kroatische overheden in zijn dossier hebben gegeven geen enkele waarde zouden hebben. Hij stelt in dit verband dat ondanks deze garanties Kroatië in de praktijk actueel nog steeds 'push backs' zou uitvoeren zonder dat deze worden bestraft, maar blijft in gebreke enig concreet begin van bewijs voor te leggen dat hiervan actueel, of in het afgelopen jaar, nog sprake is / was. De Raad wijst andermaal ook op de recente toetreding van Kroatië tot de Schengenzone en de stappen die ter voorbereiding hiervan zijn gezet door de Kroatische overheden in combinatie met de monitoring die in dit verband heeft plaatsgevonden. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat dit heeft geleid tot een wezenlijke verbetering op het vlak van de situatie aan de buitengrenzen en de (toegang tot de) procedure voor internationale bescherming. Het gegeven dat binnen

het Europese Parlement bij de goedkeuring van de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone werd aangegeven dat verdere monitoring aangewezen is, doet hierover nog niet anders oordelen.

Uit de voorliggende stukken blijkt ook dat verzoekers eigen ervaringen in Kroatië aantonen dat hij er inderdaad de mogelijkheid had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op geen enkel ogenblik tijdens zijn Dublin-gehoor maakte hij gewag van slechte behandelingen die hij aan de Kroatische buitengrens of op het Kroatische grondgebied zou hebben ondervonden. Meer zelfs, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij geen bezwaar maakte tegen een overdracht aan Kroatië. Hij had enkel een voorkeur voor België, omdat dit vanaf het begin zijn eindbestemming was.

Nu verzoeker niet aangeeft dat hij in het verleden te maken had met een illegale '*push back*' of politiegeweld en hij ook niet aantoont dat hij hiermee alsnog zal worden geconfronteerd bij een overdracht aan Kroatië, acht de Raad het niet noodzakelijk nog verder te moeten ingaan op de argumentatie van verzoeker dat hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou hebben tegen een dergelijke praktijk.

Inzake de verwijzing door verzoeker naar een uitspraak van de Raad van State in Nederland van april 2022 waarbij overdrachten aan Kroatië werden opgeschort omdat nader onderzoek was vereist naar de risico's voor Dublin-terugkeerders bij overdracht aan Kroatië, moet worden vastgesteld dat verweerder zich in zijn beoordeling wel degelijk heeft gesteund op bijkomende, en meer recente, informatie om tot zijn besluit te komen dat verzoeker kan worden overgedragen aan Kroatië zonder reëel risico op behandelingen in strijd met artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Er blijkt dus niet dat actueel nog dezelfde situatie voorligt als dit het geval was in voormeld arrest van de Raad van State in Nederland.

Verzoeker leidt uit het gegeven dat Kroatië het terugnameverzoek aanvaardde op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening ten slotte af dat Kroatië zich niet bevoegd heeft verklaard voor zijn verzoek om internationale bescherming. Met verwijzing naar zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken geeft hij aan dat er nochtans geen enkele reden is waarom Kroatië niet bevoegd zou zijn, waardoor hij van mening is dat hij wel degelijk het risico loopt om door dit land te worden teruggeleid naar de grens. Verzoeker gaat er met zijn betoog evenwel aan voorbij dat hij Kroatië reeds verliet voordat hij in dit land zelfs maar kon worden gehoord in het kader van het Dublin-onderzoek en voordat dit onderzoek dus kon worden doorgevoerd. Zo hebben de Kroatische overheden in hun terugnameakkoord ook geantwoord dat verzoeker verzocht om internationale bescherming op 30 november 2022, maar hij het hem toegewezen opvangcentrum reeds verliet op 1 december 2022, voordat een Dublin-interview kon worden gedaan. Hiermee verhinderde verzoeker zelf dat de Kroatische overheden op basis van zijn verklaringen reeds konden vaststellen dat zij verantwoordelijk waren. Om deze reden is verzoekers betoog dat er geen enkele reden is waarom Kroatië niet bevoegd zou zijn niet dienstig. Er liggen geen redenen voor om eraan te twijfelen dat Kroatië na overdracht van verzoeker het Dublin-onderzoek op correcte wijze zal voeren en afronden en dat zij zich inderdaad bevoegd zullen verklaren om het verzoek om internationale bescherming te behandelen indien zij daadwerkelijk de bevoegde lidstaat zijn. Verzoeker kan met zijn betoog niet overtuigen dat hij op individuele gronden alsnog een risico op '*push back*' zou lopen na overdracht.

2.3.8. Rekening houdend met de voorgaande bespreking moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoeker maakt een schending van deze artikelen niet aannemelijk.

2.3.9. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren.

2.3.10. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste

feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht niet.

2.3.11. Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening.

Hij stelt als volgt:

“Daarenboven blijkt dat Kroatië van mening is dat de eerste asielaanvraag van verzoeker ingetrokken werd. Dit vloeit uitdrukkelijk voort uit de toepassing van het artikel 20.5 Vo nr. 604/2013 dat als volgt luidt: “5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Wat betreft de intrekking van de aanvraag tot internationale bescherming, vermeldt het artikel 18 van de Verordening nr. 604/2013 uitdrukkelijk het volgende

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: [...] c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat volgens de in artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.”

Uit het AIDA-rapport blijkt echter dat Kroatië het voormelde voorschrift uit de Verordening nr. 604/2013 niet respecteert. In strijd hiermee wordt de nieuwe asielaanvraag, die de verzoeker indient bij zijn terugkeer naar Kroatië beschouwd als een meervoudige asielaanvraag:

Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation.¹⁸⁶ (AIDA p 51)

Dit laatste beperkt de rechten van de aanvrager voor internationale bescherming aanzienlijk :

[...]

Verzoeker loopt het risico om teruggeleid te worden naar de grens bij het indienen van een meervoudige asielaanvraag (AIDA p 70), hetgeen het risico op refolement alleen maar verhoogd.

Daarnaast worden de procedurele rechten van een meervoudige asielaanvrager beperkt, waardoor verzoeker een reëel risico loopt dat zijn aanvraag tot internationale bescherming zal worden afgewezen zonder gedegen onderzoek naar de inhoud hiervan:

“In case of a subsequent application,¹⁹¹ the admissibility of the application shall be assessed on the basis of the facts and evidence it contains, and in connection with the facts and evidence already used in the previous procedure. If it is established that the subsequent application is admissible, a decision shall be rendered once again on the merits of the application, and the previous decision would be revoked. The subsequent application would be dismissed if it is established that it is inadmissible i.e. if the subsequent application is not understandable and does not contain relevant facts and evidence which arose after decision became final or which the applicant for justified reasons did not present during the previous procedure relating to establishing the meeting of the conditions for approval of international protection (see section on Subsequent Applications). (AIDA p 53)

If a person decides to submit a subsequent application,²⁸² an explanation of the subsequent application should be submitted to the Reception Centre for Applicants of International Protection directly in writing or orally if the person is illiterate. The Ministry of Interior must decide on the subsequent application no later than within 15 days from the day of receiving it. This subsequent application must be comprehensible and

*contain the relevant facts and evidence which arose after the finality of the decision or which the applicant for justified reasons did not present during the previous procedure, relating to establishing the conditions for approval of international protection. The admissibility of the subsequent application should be assessed on the basis of the facts and evidence it contains, and in connection with the facts and evidence already used in the previous procedure. If it is established that the subsequent application is admissible, a decision shall be rendered once again on the substance of the application, and the previous decision revoked. The subsequent application should be dismissed if it is established that it is inadmissible. A subsequent application made by a foreigner under transfer shall be considered in the responsible member state of the European Economic Area, but a subsequent application lodged in the Republic of Croatia shall be dismissed as inadmissible. In practice under the LITP, the interview for lodging the subsequent application can be omitted when the admissibility of a subsequent application is being assessed.*²⁸³ (AIDA p 71)

*As for suspensive effect, the LITP provides all lawsuits with suspensive effect, except for lawsuits against dismissal decisions on "first country of asylum" grounds where the applicant has refugee status in another country or when a subsequent application is dismissed.*¹⁹⁴(AIDA, p. 54)

Los van het voorgaande, dreigt verzoeker dakloos te worden bij een terugkeer naar Kroatië:

According to the LITP, applicants do not have the same access to reception conditions, so for example material conditions may be restricted during the subsequent application procedure (AIDA p 79)."

2.3.13. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat Kroatië het terugnameverzoek aanvaardde op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

"De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer wanneer de lidstaat die wordt verzocht de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat af te ronden, kan aantonen dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een andere lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.

Een verzoek dat na een in de tweede alinea bedoelde periode van afwezigheid wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald."

Uit de aanvaarding van het terugnameverzoek op deze grond leidt verzoeker af dat Kroatië van oordeel is dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in dit land heeft ingetrokken. Met verwijzing naar het AIDA-rapport betoogt hij dat hij dus een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen dat door Kroatië zal worden beschouwd als een meervoudig verzoek, wat niet in overeenstemming is de Dublin III-verordening en wat zijn rechten aanzienlijk beperkt. Hij betoogt nog dat hij bij het indienen van een meervoudig verzoek om internationale bescherming in Kroatië het risico loopt te worden teruggeleid naar de grens, met risico op refoulement. Hij wijst ook op een inperking van de procedurele rechten bij een meervoudig verzoek om internationale bescherming, waardoor hij een reëel risico loopt om zijn verzoek te zien afgewezen zonder gedegen inhoudelijke beoordeling. Hij stelt nog dat hij in dat geval dreigt dakloos te worden.

Op grond van deze uiteenzetting is het de Raad allereerst niet geheel duidelijk waarom het bestreden overdrachtsbesluit in strijd zou zijn met artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening.

Inzake verzoekers concrete kritiek merkt de Raad verder op dat in het terugnameakkoord van Kroatië wordt bevestigd dat verzoeker er op 30 november 2022 reeds om internationale bescherming verzocht. Verder wordt meegedeeld dat verzoeker het hem toegewezen opvangcentrum verliet op 1 december 2022, voor een (Dublin)interview kon plaatsvinden. In zijn akkoord wijst Kroatië vervolgens op het bepaalde in artikel 28 van de richtlijn 2013/32/EU dat *"Wanneer er een gegronde reden is om aan te nemen dat verzoeker zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van dit verzoek heeft afgezien, [...] de lidstaten ervoor [zorgen] dat de beslissingsautoriteit beslist om hetzij de behandeling van het verzoek te beëindigen ofwel, mits zij het verzoek op basis van een toereikend onderzoek ten gronde overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU als ongegrond beschouwt, het verzoek af te wijzen."*

Nu het niet is betwist dat voor verzoeker na overdracht aan Kroatië eerst nog het Dublin-onderzoek moet worden afgerond, moet worden vastgesteld dat – zelfs voor zover zijn eerder ingediende verzoek in Kroatië als (impliciet) ingetrokken zou moeten worden beschouwd doordat hij was verdwenen – niet kan blijken dat verzoekers verzoek om internationale bescherming na overdracht in Kroatië zal worden beschouwd als een volgend verzoek. Kroatië moet zich immers nog bevoegd verklaren voor het verzoek om internationale bescherming. Nog wijst de Raad op de uitdrukkelijke garanties die Kroatië voegde bij zijn terugnameakkoord dat verzoeker na overdracht toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, dat Kroatië de EU-reglementering correct zal toepassen en dat Kroatië alle maatregelen zal nemen zodat verzoeker de mogelijkheid heeft om een inhoudelijk onderzoek te verkrijgen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder wordt gegarandeerd dat verzoeker zal kunnen genieten van een adequate opvang, gezondheidszorg, juridische hulp, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling. Ook in het bericht van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische Ministerie van Binnenlandse zaken van 3 november 2022, waarin Kroatië enkel vragen van de Belgische instanties beantwoordde, bevestigde Kroatië reeds dat indien het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de persoon overgedragen op grond van de Dublin III-verordening alle maatregelen zullen worden genomen om te verzekeren dat deze persoon de mogelijkheid heeft om een ten gronde onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming te verkrijgen op het grondgebied. Hierbij wees Kroatië er ook op dat zij de Dublin III-verordening toepassen en verzekerde het dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van deze verordening worden overgedragen worden toegelaten na overdracht een nieuw verzoek in te dienen dat niet zal worden beschouwd als een volgend verzoek. In de gegeven omstandigheden kan verzoekers betoog niet worden aangenomen en toont hij niet aan dat verweerder verkeerd heeft geoordeeld dat *“in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor internationale bescherming”* en dat zij *“de betrokkene niet [zullen] verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming”*.

2.3.14. Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.15. Nu verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. CORNELIS